

„Blade af Satans Bog“.

En fræk Agitationfilm i Paladsteatret.

Paa Paladsteatret opføres i disse Dage en yderst sjæld Agitationsfilm, »Blade af Satans Bog«. Formålet med denne Film er udelukkende den at stille Revolutionen frem som Djevleens Værk og dens Mand som Ondskabens vilige Hændergjæver.

Det skal siges straks, at Filmen er et størrelses Sceneri, og at den er genialt anlagt; men netop derved bliver den djevlelige Ondskab hos disse Djevlefortællere saa meget desto større.

Filmen forevises som fire selvstændige Fortællinger.

Først ser man en Række Billeder fra Jesu sidste Dage, man ser ham som den gode Hyrde, hvor han salves af Kvinden, hvor han indfører Nærværen og endelig en Række Billeder fra Gethsemane Have.

Man ser den oprindelig gode Judas, der imidlertid forlader os den personlige Satans i en Pariserskikkelse, efter at denne først har skakket Jesus for Kalifas paa sin underfundige og — ja djevlelige Maade.

Denne Billeder er — antager vi — væsentligt berøget paa at benytte den kvindelige impulsive Del af Tilskuerne, berøget paa at vække det Djevlehad, der i Herodesmands Dage blev nedlagt i deres Sjæl.

Saa skifter Sceneri om, man benævner til det 16. Aarhundrede omtrentlig Spanien, hvor Inkvisitionen spiller des alvorligste Røle.

I Sevilla lever Adelsmanden Don Gomez de Castro, tvært modsat

med at Gyde Videnskaberne Astrologi og Astrologi. Paa Støttet udnævner Munkens Argus hans Datter, som han imidlertid forelsker sig i, og for at forebygge en Katastrofe, forlader han Støttet og passer sig selv de stærkeste Paa-veiser. Fernan Madonna-Billedet plukker han sig selv til Blodet, men forgæves; selv Madonna antager for ham Grevdatterens delige Skikkelse, og særdekkent styrer han til Jordan.

No optræder efter Satans i selve Storinkvisitionsmaesterens Person og lekker Munkens i sin Tjæst.

Et andet villigt Redskab har Satans i Grevens Hushovmester, der udpejler ham og paa Grundlag af hans astronomiske Optegnelser faar ham skakket for Kæmter. Stormaesteren erklærer ham selvsigelig skyldig og — overdrager Munkens at arrestere baade ham og Datteren.

Derefter følger Scenen i Torturkammeret, hvor Grevens plies til Bæde, og Satans overdrager Munkens alene at forhøre og torture Datteren.

Færdt viser han tilbage i Rødsel, men mindes om den Ed, han har svoret, og gaar for at gøre sin Pligt.

Han gribes under Satans' Paa-virkning og dypet Viltskab, vedlægger Pigebarstet og demmer baade detsomt til at brødes paa Baalet.

— Og nu er det sidste Grundlag færdigberøget. Den Rest af Fortællingen, der hidtil havde fundet det hele lidt naivt, er nu grebet af en sand Rødsel, man — sandes

er Menneskene jo — dog hangrige efter at skue nye Grusomheder.

Det er netop den Storming der passer Fortælleren; thi nu skal Hævnperiodens oprulle, nu skal Underklassens Mand og Kvinder stilles frem som Satans' vildende, men grusomme Medhjælper.

Efter en Pause, der yderligere øger Begæret efter bloddryppende Scener, staar vi overfor den store franske Revolution, der jo egentlig i udpræget Grad var Borgerskabets Revolution med Feudalvædet, men som her uden videre — det passer bedst til Formålet — gøres til en Proletarrevolution.

Her ser man den ovenud edle og bornedige Marie Antoinette gjørt til en sand Helgen, et Billede paa sand Troskab, Ulymghed, Hengivenhed og Opofrelse, det levende glædelige Martyrium i højeste Potens. Og dog er hun kun ligesom den historiske Koloret paa hele dette Åstnit, medens selve Handlingen drejer sig om en Grev de Chambord, der fælder for Guillotinen, hans Hustru og Datter og deres Tjener Joseph. Denne sidste lover at hjælpe Moder og Datter til Flugt, skaffer et falsk Paa, naar ind til Paris, hvor de lever under Navnet Ghændt.

Her gribes Joseph imidlertid af de republikanske Ideer — selvsigelig forlader af Satans, der i en Folkekommissioners Skikkelse indtræder ham og Jakobiner-Klubben og faar ham gjørt til en fremragende Personlighed i Republikkens overste Ledelse.

Imidlertid er ogsaa han blevet forelsket i Grevdatteren. Satans lyster ham til at vove et Frieri under Trusel af at ville angive baade hende og Moderen for Revolutionens støtten, saafremt hun giver ham Afslag.

Han faar dette Afslag og angriber den til Døds og Død, stadig efter Satans Tilskyndelse. Endelig faar denne ham ogsaa til at foretage Drottningen, saa han faar hele tre Kvinders Blod paa sin Sævelighed.

Ind imellem ser man en Række Billeder, hvor Satans forberedte kan fremstilles som Kulturrens Bæren, som Fretdiens Folk o. s. v. Disse Billeder er henst rændt om de mest obekure Berøringstinger, hvor den værste Berøms samlet, og hvor Internationale skraales til værende falsk Musikakkompagnement.

— Støttet er lagt godt til rette, revolutionens stines med i det værste Sæde, medens Tilskuerne sidder i en stille Gyden.

— — — Kædelig oprullede fæde Afslutning, Scener fra den Snæke Revolution. Man bliver straks klar over, at Formålet ikke er at give noget størrelset Indtryk af denne, idet man føres ud til en lille Flække, hvor der findes en Stump Jerusalem samt en Telefon- og Telegrafstation, hvis Bestyrer, og da navnlig hans Hustru, skal være Strykkets Selve.

Bestyreren, Paavo, og hans Hustru, Siri, er trofaste indtil Døden for Finlands Sag, d. v. s. for de finke Banditters Sag. Ogsaa her serres en Kærligheds-scene, idet en ung Bondedatter i Paavos Tjæstet forelsker sig i Siri og søger med Magt at tage hende i sin Besiddelse.

Han bliver avrist og gaar i Rødsel — over til de røde Tropper. Her kommer efter Satans tilskyndelse i Skikkelse af en russisk Munk Ivan, der er det sine røde Kammerater til Hjælp med Raad og Død.

Man ser Satans i Munkeskulle opløse »Revolutionens Kædeknus«, der selvfølgelig bestaar af lutter Lovord for de værste Bøllestræger, der kan tænkes. Og saa lægges der — stadig i Revolutionens Interesse — en ny fævelik Plan, gaaende ud paa under Trusel om Mord paa hele Familien Paavo at hvide hams til lokke de brude i et Baghold gennem et falsk Telegram, medens Bondedatteren skal have Lov til at — voldtage Siri!

Med dette Formål drager man stædet og overrumpler den intetværende Paavo, der kun faar Tid til at telefonere Ordene: »De røde! Knusen opgaar Siri i Sovestammeret, med advarende Satans-Munkens med Ordene: »Det er endnu en Tid!«

No opløses nogle haarejende Scener, hvor skillevis Paavo og Siri under færmestvis Trusler skal bringes til Forræderi med »Finlands Sag«.

Da det forlærer resultatet, sendes Paavo bort for at skydes, medens Siri stilles overfor Valget at se sine to Børn lemlestede eller forræde de brude. I sin Fortvivlelse lyster hun en Kælv til sig og stikker den i sit eget Bryst — for »Finlands Sag«.

Imidlertid har et ungt Kvindemenneske, der i et Anfald af Hysteri er blevet Hvidgardist, oplyst Paavos to Mordere umiddelbart for Eksekutionen skal Bæde Sted, og med en Haandgrenaat holder hun dem tilbage, indtil hun faar Udsettning og Masken er reddet, og nu bliver Alt Fryd og Gaa-men for de brude, kun Siri er blevet et Offer — for »Finlands Sag«, medens Satans forevinder, fordi han ikke kan trives blandt de »angrere« brude.

— For den, der gider tænke, vir-

ker ikke mindst denne sidste ovenlyste Afslutning som noget i høje Grad i rødt, noget usædvanligt væmmet, der ikke kan have Jernets Rødt i Virkeligheden Ulygtesfølelse er der intet af, kun et ledeligt Rasen over den størrelses Frækhed, hvormed man her mener at knuse fremme sine skæmte Planer.

Men for alle de andre, for alle dem, hvem Filmen er berøget paa er det søgt for at malig nedværdig Skæftage. I et detsværre næppe skuffet Haab om, at langt det største Flertal af Tilskuerne skal tage Billederne som den nøgne Virkelighed, har man udspjoret de røde med de mest forferdelige Fysing og oplær, afkvalde at se paa. De skæftages, indpræget med det voksende Haar, hvis ikke de skæftages, med Cigaret i Munden og Slangen ned over Øjenbryn. De fremdræbt kørtstang stier den naar forlinder med Næghæbet; Barmene, Samfundets værste Udsukt, medens de hvide paa den anden Side er svigtrøede, smyggegligt pakledt — ja, for at man ikke skal være i Tviv om, at de virkelig er brude, saa er de alle klædt i hvide Pelse og Skindfruer.

Filmen er kort sagt fra Ende til anden den frækste Udfordring mod den arbejdende Klasse, vi længe har set her hjemme; Revolutionen som Djevleens Værk.

Denne Film har paa Forhaand været sikket paa at glide lidt igennem den borgerlige Censur. Den virker jo som et kærkommen Skæmsbrødt for de Dagtyve, der angæbles for det kommende Op-gør foran Revolutionens retfærdigt rensende Domstol.

N-8.

Selbstindt 5-2-1921